

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Paisatge

Qui sap com seria l'Empordà sense Maragall, l'Empordanet sense Pla o el Port de la Selva sense Foix i Sagarra. La cons-

trucció literària del paisatge és una idea acceptada i amb densa circulació acadèmica. Alguns afirmen que el paisatge és sempre una invenció, pura literatura. Aprenem a veure el que tenim davant del nas gràcies a les metàfores que ens subministren els escriptors. L'emoció davant el contacte directe amb un paisatge acaba per materialitzar-se en una imatge literària. Josep Pla observa el perfil de la badia de Cadaqués des del mar i en es Baluard hi veu el cap d'un aguilot que està a punt d'alçar el vol... i ja no podeu deixar d'incorporar aquesta imatge en la mirada sobre aquell entorn. Es pot afirmar que s'ha estat a Castella si un no ha transitat pels versos de Machado? Hi ha qui pensa que sense "entrar" en un poema de Machado no hi ha manera de saber descodificar aquell paisatge. Sí, els paisatges, com les na-

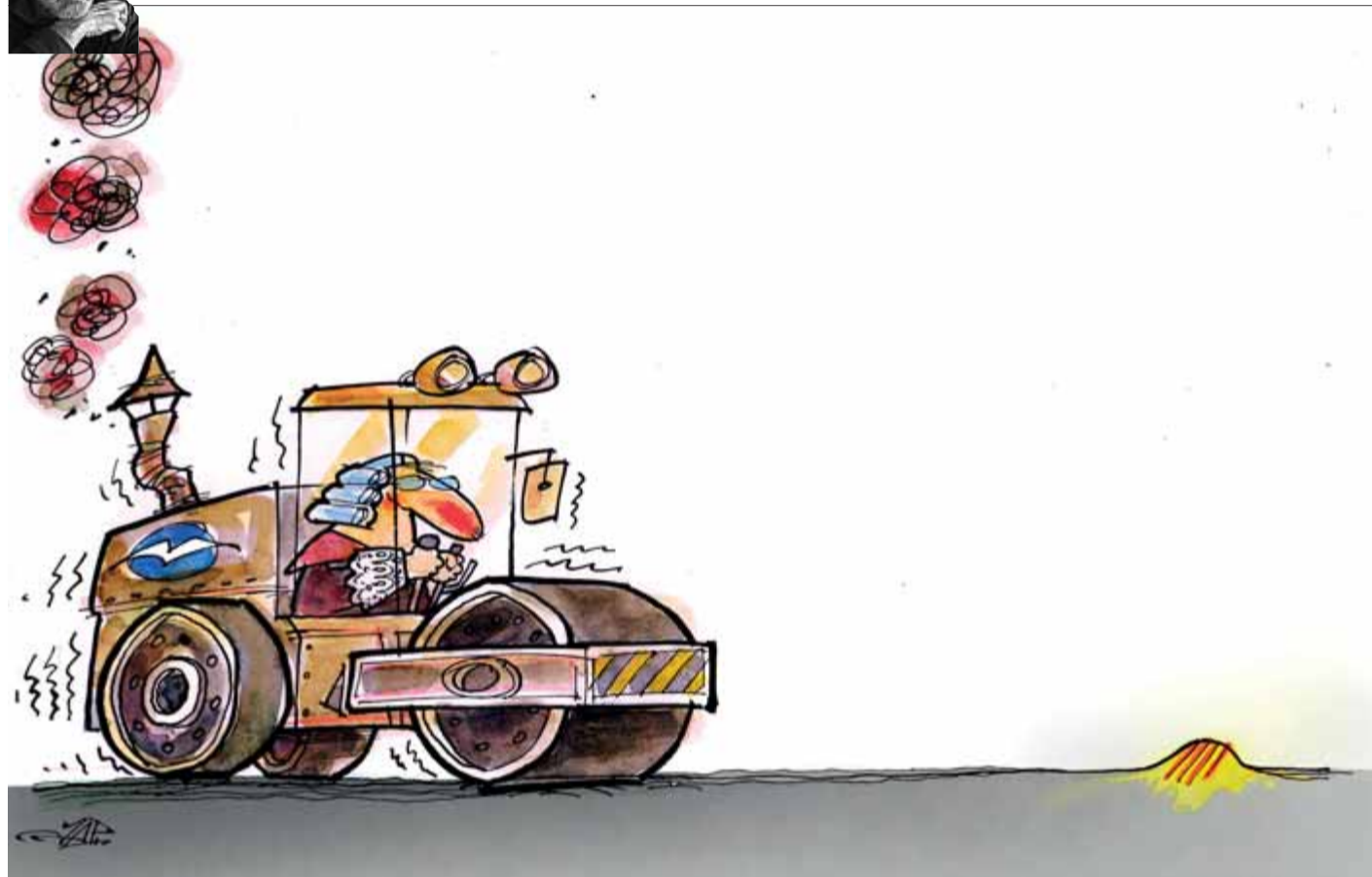
L'emoció davant el contacte directe amb un paisatge acaba per materialitzar-se en una imatge literària

cions hi són, però s'han de construir amb paraules per poder identificar-los. Joyce es va autoexiliar dels excessos catòlics i nacionalistes d'Irlanda de ben jove, però es va passar la vida escrivint obsessivament sobre Dublín des de París, Trieste o Zuric. Joyce va crear el Dublín que, ara, masses de turistes -tant si han llegit Joyce com si no- volen visitar. Dublín existeix, però no seria "Dublín" sense la petjada literària de Joyce. Els exemples són nombrosos i tenen efectes tangibles. Em diuen que aquest estiu, al Camino de Santiago tot eren ciutadans sud-coreans: un escriptor d'aquell país ha escrit una novel·la d'èxit ambientada en aquell entorn. A la costa catalana, a l'època d'entreguerres, els culs blancs (pels pantalons que portaven els barcelonins) van donar forma literària al paisatge on vivien els culs blaus (pels pantalons dels pescadors). El fenomen fa que els paisatges més rurals o perifèrics que consumim hagin estat cultivats per escriptors de ciutat. Els portuguesos ho diuen d'una manera un punt ofensiva i brutal: "Portugal és Lisboa. La resta és paisatge."

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Justificar la corrupció

Quan feia de mestre, un dia vaig cridar a la meua presència el pare d'un alumne desastrós. Em pensava que ens posaríem d'acord, perquè l'actitud del noi a classe havia de tenir la seva prolongació i correspondència a casa, i em vaig trobar que una mica més i prenc mal perquè aquell pare se'm va arribar a posar violent exposant-me el comportament virtuós i angèlic del seu fill. La culpa era meua, que no ho sabia veure. Una culpa compartida, perquè la falta de visió afectava tot el claustre professoral. Com que no va ser un cas únic, vaig aprendre en aquella escola que els Reis no són els pares, sinó els fills.

Jo no crec gaire en les enquestes, però el problema és que es confirmen. N'acabo de llegir una que afirma que als militants i votants del PP no els afecten ni poc ni gaire els casos estentoris de corrupció del seu partit sinó que encara els estimulen per seguir-lo votant. En les dues anteriors eleccions s'ha demostrat. El PP ha perdut vots, però guanya. I sembla que seguirà guanyant, per eleccions que es vagin convocant i corrupcions que vagin rever-

“Tothom defensa els seus colors, siguin familiars, futbolístics o polítics

dint. Som els altres, els que tenim un problema de visió. I és cert: quan l'afectat és el "nostre" partit també li excusen els pecats que els altres troben mortals de necessitat. Tothom defensa els seus colors, familiars, polítics o futbolístics. Aquests senyors que cada matí es troben al bar Iluro per parlar del Barça poden, en la intimitat del seu cenacle, projectar penjaments sobre el seu equip si aquella setmana ha perdut o troben que l'entrenador hauria d'haver optat per l'alineació correcta. Un altra cosa seria que s'interposés en la conversa un aficionat indiferent o de l'equip contrari. Per molt que co-

incidís en els seus judicis, l'intrús seria esbroncat i foragitat. Joestic segur que aquell pare sabia que el seu fill no faria mai res de profit. El problema és que l'exposició era feta per un extern de la família.

La narrativa escrita o visual ens enganya. Ens vol fer creure que la gent dialoga i que l'acció avança a còpia de fer parlar i raonar els contraris. Macbeth queda mig compungit després del seu primer crim perquè algú li fa veure l'horror i l'error. En la vida real Macbeth no necessita la seva dona per encabrir-se i seguir matant, perquè s'encabrita tot sol, i més, si li censuren l'actitud. Abans, a les pel·lícules, una bufetada ben donada servia per calmar l'atac d'histèria d'algú. El receptor es calmava. somicava una mica i acabava disculpant-se per l'espectacle. Ara s'hi torna, la bufetada en porta una altra, i comença una baralla que acaba amb vint morts.

¿Que un partit polític no reconegui ni corregeix els errors, és a causa, com es diu ara, d'una "baixa qualitat democràtica" o d'una baixa qualitat humana, general i en tots els àmbits?